

Εισαγωγή των Asmodians

Δεν ήταν πάντα έτσι. Κάποτε οι δύο παρατάξεις τούτου του κόσμου ήταν σαν μία και ήμασταν ενωμένοι σαν αδελφοί. Είχαμε την ίδια όψη, είχαμε τα ίδια ιδανικά και μοιραζόμασταν έναν κοινό σκοπό: να προστατεύουμε τον Πύργο της Αιωνιότητας. Όταν εκείνοι απέτυχαν, κατέστρεψαν τα πάντα. Ο κόσμος μας, οι άνθρωποι μας, όλα διαλύθηκαν.

Τούτο το μισό του κόσμου είναι αυτό που εμείς οι Asmodians ονομάζουμε 'σπίτι'. Μετά τον Επικό Κατακλυσμό εξωθηθήκαμε στο σκοτάδι και στο άγνωστο, όπου δεν είχαμε άλλη επιλογή από το να προσαρμοστούμε και να επιβιώσουμε. Κάθε μέρα που περνούσε ο κόσμος μας μάς δίδασκε και κάτι νέο, ανοίγοντας τα μάτια μας σε νέες προοπτικές και δίνοντας μας την ακλόνητη δύναμη να ξαναχτίσουμε τις ζωές μας για άλλη μια φορά. Χάρη στις εμπειρίες μας πετύχαμε τόσα πολλά. Δεν σου δίνεται κάθε μέρα η ευκαιρία να ξεκινήσεις από την αρχή, να διορθώσεις τα λάθη σου.

Ωστόσο νομίζω ότι προτρέχω. Πρώτα, οι συστάσεις. Το όνομά μου είναι Kineas και είμαι ένας Daena, ένας Asmodian δημιουργημένος στη διάρκεια της μεγάλης διαμάχης εναντίον των **Balaur**. Εγώ, μαζί με τους ανθρώπους μου, κάναμε ό,τι ήταν απαραίτητο για να εξασφαλίσουμε τη αυτοδίκαιη θέση μας στην Atrea και θα κάνουμε τα πάντα για να προστατέψουμε όσα είναι δικαιωματικά δικά μας. Αν οι Elyos λαχταρούν πόλεμο, τότε θα έχουν πόλεμο. Ο καιρός για ειρήνη πέρασε προ πολλού και το μόνο για το οποίο υπάρχει τώρα χρόνος είναι η δίκαιη ανταπόδοση.

Μετά από όλα όσα συνέβησαν στον κόσμο μας, αισθάνομαι ότι είναι καθήκον μου να αποκαταστήσω την αλήθεια σχετικά με τα γεγονότα που μας έφεραν ως εδώ, σήμερα. Έγραψα αυτό το ημερολόγιο για να εξιστορήσω τα χρόνια που οδήγησαν στην παρούσα κατάσταση μας και, ίσως, να μπορέσετε να κατανοήσετε τι επέφερε στον κόσμο μας μια τόσο μεγάλη αλλαγή.

Ελάτε λοιπόν -διαβάστε, και μάθετε τι σημαίνει να είσαι Asmodian!

~ Kineas, Praefectus Castrorum of the Asmodian Archons

Ενότητα

Θα μιλήσω πρώτα για την εποχή που υπήρξε πριν κι από τα δικά μου χρόνια ακόμα. Οι ιστορίες μας αφηγούνται μύθους για πράσινες χώρες και πληθωρικές εξοχές, ένα κόσμο μέσα στον οποίο μπορούσαμε να ευημερούμε και να μεγαλώνουμε ευτυχισμένοι με τις οικογένειές μας. Αυτή ήταν η εποχή που υπήρξε πριν ακόμα υπάρξουν οι Elyos και οι Asmodians, όταν ήμασταν γνωστοί απλά ως Άνθρωποι. Η **Atrea** ήταν μία. Ενωμένη. Όπως ήμασταν κι εμείς μεταξύ μας, χωρίς διαχωρισμούς, ούτε μεταξύ των κόσμων μας ούτε μεταξύ των ανθρώπων μας.

Χρόνια πέρασαν και οι πρόγονοί μας ήταν ικανοποιημένοι, απ' όλες τις απόψεις. Δεν μπορώ παρά να αισθάνομαι θυμό για το ότι δεν γιόρταζαν γι' αυτόν τον παράδεισο που τους είχε δοθεί και για το ότι υπήρχε έστω και η υπόνοια ότι αυτός ο κόσμος ήταν κάτι το δεδομένο. Ωστόσο, γνωρίζοντας το τι έχει συμβεί έκτοτε καθορίζεται το πλαίσιο και είναι, ίσως, μόνο χάριν της εκ των υστέρων γνώσης που μπορούμε να αντιληφθούμε τους θησαυρούς που κάποτε είχαμε. Ίσως ακόμα και τούτος ο ξερότοπος που ονομάζουμε σίπιτι να είναι ένας παράδεισος συγκρινόμενος με κάποιο άλλο μέρος, αν και το βρίσκω δύσκολο να φανταστώ άλλο τόπο πιο επίμοχθο από αυτόν εδώ.

Τα πράγματα θα άλλαζαν σύντομα όμως. Δεν είχαμε ιδέα για τη φρίκη που ο **Αϊον** μας επιφύλασσε, καθώς ο κόσμος μας επρόκειτο να δει έναν μεγάλο και μακροχρόνιο εφιάλτη να έρχεται βίαια, με μοχθηρά δόντια και μια ανεξέλεγκτη δίψα για πόλεμο.

Μία θεόμπαιχτη δημιουργία

Οι εφιάλτες για τους οποίους μιλώ ονομάζονταν **draken** και ήταν τρομαχτικά πλάσματα στην όψη. Ογκώδη και βαριά -τα αυτοσχέδια όπλα μας ήταν άχρηστα αντιμέτωπα με τα σκληρά τους τομάρια. Ακόμα χειρότερα, μπορούσαν να ανοίξουν τα φτερά τους και να ανέβουν στους ουρανούς μέσα σε μία στιγμή, καταστρώντας τις πενιχρές μας άμυνες ανώφελες στο λεπτό. Πολύ σύντομα οι άνθρωποι μας έμαθαν να κρύβονται από τους draken κι έτσι, χωρίς έναν φυσικό κνηγό, ο πληθυσμός τους και η αυτοπεποίθησή τους μεγάλωσαν εξίσου. Προτού περάσει πολύ καιρός οι σκοτεινές τους σιλουέτες, δημιουργημένες κάποτε από τον Αϊον για να κυβερνήσουν τον κόσμο μας, ήταν ένα κοινό θέαμα στον ουρανό.

Η δίψα τους για δύναμη ήταν ακατάσβεστη -ολόκληρα είδη εξασθένισαν και πέθαναν κάτω από την μανία τους, καθώς οι Δράκοι κατέρχονταν. Έφερναν φλεγόμενα ηφαιστεια μαζί τους και στο κατόπι τους δεν έμενε τίποτα περισσότερο από καρβουνιασμένη και κατεστραμμένη γη. Λίγο καιρό μετά το αρχικό μακελειό, αυτά τη κτήνη άρχισαν να επιδεικνύουν τη νοημοσύνη τους. Αφού διαπίστωσαν την πολεμοχαρή κλίση των **Krall** και των **Mau**, οι draken επέλεξαν να μην τους καταστρέψουν αλλά, αντ' αυτού να υποδουλώσουν όσους

απέμειναν, σώζοντας τους μόνο αφότου ορκίστηκαν αιώνια πίστη και υποταγή στους νέους τους άρχοντες. Ήταν τότε περίπου που οι draken βίωσαν κάτι σαν εξέλιξη, καθώς κάποιοι από τα πλήθη τους άρχισαν να γίνονται μεγαλύτεροι, δυνατότεροι και πιο ευφυείς από τους ομοειδείς τους. Αυτά τα πλάσματα ονομάστηκαν **Dragons**, όχι draken πια, και από όλους αυτούς πέντε ανέλαβαν την αρχηγία των υπολοίπων. Αυτοί οι πέντε έγιναν γνωστοί ως οι **Dragon Lords**.

Αυτοί οι πέντε, αφυπνισμένοι τώρα, γρήγορα αναδιοργάνωσαν τις δυνάμεις τους, καθιερώνοντας στρατοφανείς βαθμίδες σε όλη τους την κοινωνία, επιλέγοντας να μετονομάσουν τον πληθυσμό τους σε. Κάτω από το νέο τους τίτλο, αυτά τα κτήνη επιτέθηκαν εκ νέου και με αναζωπυρωμένη ευρωστία, αποδεκατίζοντας και τις λιγοστές εναπομένουσες ομάδες που τόλμησαν να αντισταθούν στην υποταγή.

Κι όμως ακόμη δεν ήταν ικανοποιημένοι -σε αναζήτηση ακόμη δυνατότερων αντιπάλων έστρεψαν την προσοχή τους στον θεό της Atrea, τον Αιον, και απαίτησαν τις ίδιες δυνάμεις που ο δημιουργός μας ασκούσε. Όταν ο Αιον αρνήθηκε, οι, τυφλωμένοι από οργή και καθοδηγούμενοι από απληστία, στράφηκαν κατά του θεού μας και συγκέντρωσαν τις δυνάμεις τους για να επιτεθούν στον λαμπρό Πύργο της Αιωνιότητας.

Ο Χιλιετής Πόλεμος

Το χέρι του Αιον, βεβιασμένο σε αντίποινα, δημιούργησε δώδεκα μορφές που ονόμασε **Empyrean Lords**. Αυτά τα πλάσματα κατείχαν μία ομορφιά και δύναμη πολύ πέρα από ο,τιδήποτε είχαμε δει ποτέ και, σαν τους Balaur, μπορούσαν να πετάξουν χρησιμοποιώντας τη δύναμη μίας παράξενης και περίεργης ουσίας που λεγόταν **Aether**. Η πίστη μας στο θεό μας και η αφοσίωσή μας στην Atrea είχε εκτιμηθεί: αυτά τα πλάσματα ήταν φτιαγμένα κατ' εικόνα μας και είχαν έλθει για να σώσουν τον κόσμο που τόσοι και τόσοι από εμάς καλούσαν πατρίδα.

Η αναπόφευκτη μάχη ξεκίνησε και σύντομα μετατράπηκε σε έναν μακρόχρονο και αιματηρό πόλεμο. Είχαμε βρει προστασία γύρω από τον πύργο, μέσα στην Αιθερική ασπίδα που οι Empyrean Lords μας είχαν δημιουργήσει για εμάς. Όμως η ασπίδα ήταν μικρή και η γη πέρα από τα όρια της παρέμενε κάτω από τον έλεγχο των Balaur. Έξω από την Αιθερική ασπίδα οι Empyrean Lords μας ήταν το ίδιο αδύναμοι όσο ήταν και οι Balaur στο εσωτερικό της, οι οποίοι μόλις το αντιλήφθηκαν αυτό άρχισαν να παρατάσσουν αθώα πλάσματα έξω από τα όρια της και να τα σφαγιάζουν, σε μια προσπάθεια να δαμάσουν τους Άρχοντες μας να βγουν. Ήταν άκαρδα όντα και οι πράξεις τους έκαναν μόνο το μίσος μας γι' αυτούς πιο στέρεο.

Αυτή ήταν η εποχή που αργότερα ονομάστηκε ο **Χιλιετής Πόλεμος**, μια περίοδος στην οποία εμείς οι άνθρωποι μπορούσαμε να ευημερήσουμε ξανά, κάτω από τα προστατευτικά φτερά των Empyrean Lords μας. Ήταν επίσης η

εποχή στη διάρκεια της οποίας γεννήθηκα και μέχρι την ενηλικίωσή μου είχα ανακαλύψει ότι ο Aether που ο Aion είχε δωρίσει στον κόσμο μας είχε μια δραστική επίδραση πάνω μου. Ο Aether ανταποκρινόταν σε μένα κι εγώ σε αυτόν, σύντομα δε τα ταλέντα μου έγιναν αντιληπτά από κάποιους που οι άνθρωποι μας είχαν δει μόνο περιστασιακά. Αυτοί οι 'κάποιοι', οι **Daeva**, ήταν άνθρωποι εκ γεννητής αλλά κατείχαν μία έμφυτη ικανότητα να διαχειρίζονται τον ίδιο τον Aether που χρησιμοποιούσαν οι Empyrean Lords. Αργά αλλά σταθερά έμαθα να ελέγχω αυτές τις ικανότητες και ενώ στην αρχή μπορούσα μόνο να ψύξω τον αέρα γύρω μου, μέσα σε μήνες μπορούσα να παγώσω αντιπάλους επί τόπου και να συγκαλέσω μπάλες φωτιάς που τύλιγαν τους Balaur. Είδα τον εαυτό μου να υπολήπτεται σαν θεός, καθώς εκείνοι που κάποτε με γαλούχησαν τώρα με τοποθετούσαν σε βάθρο ισχύος. Το αίσθημα ότι εγώ, ο γιος ενός απλού αγρότη, μπορούσε να προκαλέσει πόνο σ' αυτούς τους Balaur ήταν μεθυστικό –αυτό ήταν μία ευλογία από τον Aion την οποία δεν θα μπορούσα ποτέ να ελπίζω πως θα ξεπλήρωνα.

Σύντομα ο αριθμός των Daeva μεγάλωσε αρκετά ώστε οι Empyrean Lords μας να μας κινητοποιήσουν σε μία δύναμη μάχης. Εντάχθηκα στη **Λεγεώνα** και ανέβηκα γρήγορα τις βαθμίδες, αφήνοντας το παιδί μου, ένα μικρό αγόρι με τ' όνομα Phalaris, πίσω μου.

Δειλία

Προχώρησα κι άλλο στην ιεραρχία. Οι ικανότητές μου ως μάγου ήταν ανώτερες από αυτές πολλών άλλων Daeva και μέσα σε ένα χρόνο μου δόθηκε η διοίκηση μίας ολόκληρης λεγεώνας. Οι μάχες ήταν λυσσαλέες μα, παρότι συχνά βρισκόμασταν σε κίνδυνο απέναντι στους Balaur, οι Empyrean Lords μας ήταν πάντα άγρυπνοι και μας προστάτευαν. Οι ικανότητές μας και οι τακτικές μας βελτιώνονταν, ώσπου τελικά ήμασταν σε θέση να σκοτώνουμε τους νεότερους και πιο άφρονες δράκους τους, όταν πρωτύτερα αναγκαζόμασταν να υποχωρούμε πίσω από την Αιθερική μας ασπίδα. Αυτά ήταν μικρά βηματάκια αλλά, όπως κάθε γονιός γνωρίζει, ένα παιδί πρέπει να μάθει να περπατάει πριν μπορέσει να τρέξει. Κι ύστερα ήρθε η μέρα που μας κλόνισε όλους.

Ο **Lord Israphel**, ένας από τους δύο Φύλακες του Πύργου της Αιωνιότητας – ο Lord Israphel, που απεχθανόταν τους Dragon Lords όσο κανένας άλλος– δήλωσε ότι πρέπει να κάνουμε ειρήνη με αυτούς. Ο στόχος του πολέμου, ισχυρίστηκε, δεν ήταν να αφανίσουμε τους Balaur. Ήταν να προστατέψουμε τον Aion.

Έμεινα άφωνος –άφωνος που ένας από τους σωτήρες μας είχε απολέσει τον προσανατολισμό του τόσο εύκολα, έκπληκτος που το κουράγιο και η φλογερή του αποφασιστικότητα είχαν ξεγλιστρήσει τόσο... τόσο ξαφνικά. Δημιουργήθηκε σύγχυση ανάμεσα στους Empyrean Lords στην αρχή. Εκείνη την περίοδο ακόμα και η προοπτική της εκχειρίσας ήταν αδιανόητη... μία παρωδία. Φαινόταν ότι όλοι πιστεύαμε το ίδιο πράγμα. Η πρόταση του Israphel ήταν παράλογη.

Κι όμως, δεν χρειάστηκε πολύ ώρα προτού οι πιο αδύνατοι από τους Άρχοντες δείξουν ότι ποτέ δεν είχαν τα κότσια για τον αγώνα κι ότι ποθούσαν να λυτρωθούν από το φορτίο της τιμής. Η **Lady Ariel** ήταν η πρώτη που συνθηκολόγησε και, με μελιστάλαχτα λόγια, μίλησε για τη σοφία του Israphel, την ανωτερότητά του, τη γενναιότητά του –γενναιότητα!– που τόλμησε να προτείνει ειρήνη. Είχε ακόμα και την θρασύτητα να μας πει πώς εμείς, σαν Daena, έπρεπε να σκεφτούμε και να πράξουμε.

Πόσο γρήγορα αυτή και οι ομόγνωμοί της λησμόνησαν τις θυσίες χιλίων ετών. Τι πενιχρή αξία έθεταν στο χυμένο αίμα τόσων συγγενών μας.

Όμως κάποιοι από τους Άρχοντες είχαν ακόμα πραγματικό ατσάλι στο πνεύμα τους. Μεγαλώνοντας σαν Daena είχα την ευκαιρία να γνωριστώ με κάποιους από τους Άρχοντές μας και εκείνος με τον οποίον συνεργαζόμουν καλύτερα ήταν ένας λαμπρός και αξιοπρεπής Lord ονόματι **Asphel**. Η αποφασιστικότητά του ήταν πάντοτε σθεναρή και ήταν στις δικές του αποστολές που είχαμε τις περισσότερες επιτυχίες. Οι μέθοδοί του και η ικανότητά του αποτελούσαν έμπνευση για πολλούς από εμάς –κι έτσι, όταν η ανούσια έκκληση της Ariel άρχισε να κλυδωνίζει κάποιους και είδα την έκφραση στο πρόσωπο του Asphel, ήξερα που ανήκε η δική μου πίστη και υποταγή. Σηκώθηκε για να μιλήσει, και σηκωθήκαμε κι εμείς μαζί του. Επίπληξε την Ariel για την απαξίωση των τιμημένων νεκρών και κατακεραύνωσε την πρωτοβουλία ειρήνευσης ως μία αφελή και αποπροσανατολισμένη σπατάλη χρόνου.

Η αίθουσα εξερράγη από οργή. Ακόμα κουδουνίζει στα αφτιά μου... ο βρυχηθμός, η σύγχυση, τα λόγια κατηγορίας και μίσους, καθώς η μία πλευρά καταφερόταν εναντίον της άλλης. Πιο πέρα είδα τον Israphel να μιλάει ένθερμα στην **Siel**, η οποία άκουγε ανήσυχη. Ο Israphel επέμενε ότι μπορούσαμε να υπεραμυνθούμε του Αιόνι συνεργαζόμενοι για την ειρήνη αντί του συνεχιζόμενου πολέμου. Με τρόμο είδα τη Siel να νεύει συγκαταβατικά.

Για να διατηρήσουμε ένα ψήγμα ομόνοιας, όλοι μας συμφωνήσαμε να αποχωρήσουμε από τη μεγάλη αίθουσα και να αφήσουμε τους δώδεκα Empyrean Lords στις διαβουλεύσεις τους. Πήγα με τους συντρόφους μου που γνώριζαν ότι η άποψη του Lord Asphel ήταν η μόνη δίκαιη. Όμως άλλοι ξεγλιστρούσαν μέσα στη νύχτα, συνοδευόμενοι από άλλους δειλούς συντρόφους τους, σε δικές τους ομάδες. Είχαμε ήδη αρχίσει να σχηματίζουμε διαφορετικά στρατόπεδα, ανάλογα με το αν τασσόμασταν με τους άξιους ή τους αδύναμους.

Περιμέναμε καρτερικά για την έκβαση εκείνης της νύχτας. Το θυμάμαι καλά –θυμάμαι να κοιτάζω πέρα στον κόσμο μας, βλέποντας τούφες φωτιάς να καίνε μακριά, γνωρίζοντας πως δεν υπήρχε περίπτωση να υπάρξει ποτέ ειρήνη μεταξύ των Balaur και εμάς. Γύρισα στα παλιά και θυμήθηκα τις δεκαετίες ανέμων μαχών, θυμήθηκα αυτά τα σκοτεινά και άψυχα μάτια, που κοιτούσαν ανένδота και χωρίς καν να ανοιγοκλείνουν κατακρεουργούσαν τις οικογένειες και τους φίλους μου, απλά λόγω του ζώδη πόθου τους για κυριαρχία.

Γνώριζα ότι η Siel θα απέρριπτε την πρόταση του Israphel. Ήξερα ότι ο Asphel θα έπειθε για την γνώμη του, για τον σκοπό μας και ότι οι άλλοι, ακόμα και η ίδια η Lady Ariel, θα λογικευόντουσαν και θα συμφωνούσαν. Τοπίστευα αυτό -κι όμως, όταν οι Empyrean Lords τελικά εμφανίστηκαν, η απόφαση ήταν τέτοια που με ταρακούνησε και άφησε εμένα και τη λεγεώνα μου να παραπαύουμε. Η Lady Siel είχε τελικά υποκύψει. Παρ' όλες τις διαμαρτυρίες μας, εκείνη και ο Israphel, ως **Φύλακες του Πύργου**, είχαν την έσχατη εξουσία ανάμεσα στους δώδεκα. Η απόφαση ήταν οριστική. Θα συνάπταμε συνθήκη με τους Balaaur. Άκουγα ήδη την φωνή της Ariel να υψώνεται σε έναν περιχαρή θρίαμβο και τους ήχους των τεσσάρων κοόρτις της να τραγουδούν κάποιον βλακώδη ύμνο ειρήνης.

Ο Asphel ήρθε προς εμάς, το πρόσωπο του εικόνα καθαρής οργής. Καθώς απομακρυνόταν τον ακολούθησα, με έναν αξιόλογο αριθμό συντρόφων Daena στο κατόπι μας.

Ο Επικός Κατακλυσμός

Έτσι, μέσα σε λίγες μέρες, η παραπλανημένη ειρηνευτική σύνοδος ξεκίνησε. Ως ένα δείγμα του σεβασμού μας στους πέντε Dragon Lords, το Αιθερικό Πεδίο γύρω από τον Πύργο καταργήθηκε και προσκλήθηκαν μέσα στο κολοσσιαίο οικοδόμημα για τις διαπραγματεύσεις. Μια ολόκληρη ζωή πέρασε στο διάστημα μερικών λεπτών. Κοίταξα μέσα στα μάτια των λεγεωνάριών μου και είδα τη δυσπιστία και τον θυμό που οι δοξασίες μας ήταν τόσο αδύναμες ώστε να επιτρέψουν σε τούτα τα θηρία, που θα επέλεγαν ακόμα και τώρα να μας δουν να γονατίζουμε μπροστά τους, να συνθηκολογήσουν μαζί μας. Στράφηκα προς τους πιο έμπιστους εκατόνταρχούς μου και ξεμάκρυνα για να μιλήσω μαζί τους, όταν, τόσο γρήγορα όσο κι ένα χτύπημα των δαχτύλων, όλα άλλαξαν. Ακούγονταν φωνές, σύγχυση, σαματάς. Ένας από τους Balaaur είχε πέσει και ο Lord Asphel ήταν όρθιος και έτοιμος για μάχη, με τα μάτια του να πετάνε φωτιές.

Οι Balaaur επιτέθηκαν. Φωνές ούρλιαζαν στην Siel και τον Israphel να ενεργοποιήσουν το Αιθερικό Πεδίο ξανά αλλά, για δεύτερη φορά, διέψευσαν τις προσδοκίες μας. Χαμένοι μέσα στην παραζάλη δεν μπορούσαν να δράσουν συντονισμένα ώστε να προστατέψουν τον Πύργο. Κάτω από τα φρενιασμένα νύχια και όπλα των Balaaur, ο **Πύργος** άρχισε να σχίζεται και να θρυμματίζεται.

Θυμάμαι το βασανισμένο πρόσωπο του Israphel, καταρρακωμένο από ενοχή, να οδηγεί τον Lord Asphel και όλες τις λεγεώνες των Daena του προς το Βορρά ενώ η Siel καθοδηγούσε την Ariel και τις δικές της προς το Νότο. Υπήρχε μία μόνο τελευταία ελπίδα. Οι Empyrean Lords σε δύο ομάδες, μία σε κάθε άκρο του Πύργου, θα έκαναν ό,τι ήταν στις δυνάμεις τους για να αποτρέψουν την κατάρρευση του Πύργου.

Εμείς αντισταθήκαμε σθεναρά. Εκείνοι στο Νότο, το ξέρουμε πια, δεν το έκαναν.

Μέσα σε μία στιγμή ο κόσμος μας βυθίστηκε στο σκοτάδι, καθώς το φως του πύργου σβήστηκε. Οι άνθρωποι έφευγαν, έτρεχαν ουρλιάζοντας προς όλες τις κατευθύνσεις.

Θυμάμαι αυτή τη στιγμή σα να ήταν μόλις χτες –θυμάμαι να σηκώνω το βλέμμα μου ψηλά και να βλέπω θραύσματα του πύργου να αποκολλώνται και να πέφτουν, φωτισμένα μόνο από το τρεμάμενο φως του μεγάλου οικοδομήματος. Θυμάμαι να στέκομαι εκεί, σαν να είχα ρίζες, καθώς ένα μεγάλο κομμάτι ξεκόλλησε από τον πύργο και άρχισε να πέφτει προς εμένα. Ναι, θυμάμαι εκείνη τη μέρα καλά... ήταν η μέρα που ανακάλυψα το δεύτερο μεγάλο χάρισμα του να είσαι ένας Daeva: αθανασία.

Ξύπνησα και κοίταξα τον κόσμο τριγύρω μας, και είδα την **Atreia** κατακερματισμένη σε δύο μισά. Το κατώτερο μισό ήταν καταβροχθισμένο από ένα άγριο φως, ενώ το δικό μας κομμάτι είχε βυθιστεί στο κρύο, ρημαγμένο σκοτάδι.

Η ειρηνευτική σύνοδος είχε τελειώσει.

Επακόλουθα

Σταδιακά τα μάτια μας προσαρμόστηκαν, και σιγά-σιγά αρχίσαμε να βρίσκουμε ο ένας τον άλλον. Οι άνθρωποί μας ήταν αλλόφρονες, τρομοκρατημένοι: κανείς δεν ήξερε πώς είχαμε γλιτώσει. Είπα στους ανθρώπους ότι θα έβρισκα ένα μέρος για να στρατοπεδεύσουμε και να ζεσταθούμε –μετά ξεκίνησα για το κούτσουρο που ήταν κάποτε η βάση του πύργου μας.

Σ' εκείνο το μέρος συνάντησα μία ευλογία: οι πέντε Empyrean Lords που είχαν σταλεί για να κρατήσουν τον Αιον άθικτο ήταν ακόμα ζωντανοί. Μας συγκέντρωσαν γύρω τους και μας είπαν ότι ο κόσμος μας είχε αλλάξει για πάντα, και μας είπαν το γιατί. Χειρότερο από αυτό ήταν το τίμημα αυτής της ειρηνευτικής απόπειρας: είχαν αφανιστεί εκατομμύρια ενώ η Siel και ο Israphel, οι δύο Φύλακες του Πύργου, είχαν θυσιάσει τον εαυτό τους ώστε εμείς να μπορέσουμε να ζήσουμε στη θέση τους. Στη ζωή τους είχαν διαπράξει μία μεγάλη αφροσύνη αλλά οι θάνατοί τους δεν ήταν ατιμασμένοι –κι έτσι εν σιγή τους μνημονεύσαμε.

Αργότερα επέστρεψα στο πρόχειρο στρατόπεδό μας και βοήθησα στο άναμμα μιας τεράστιας φωτιάς ώστε να προσελκύσουμε κι άλλους επιζώντες. Στη διάρκεια των ερχόμενων ημερών χιλιάδες έφταναν, καταχτυπημένοι, μελανιασμένοι και αλλόφρονες με τα γεγονότα που είχαν αποκαλυφθεί. Εγώ ήμουν πολύ τυχερός που βρήκα τον Phalaris, το γιο μου, ανάμεσα στους επιζώντες, μολονότι κανένας άλλος απ' όσους γνώριζα στον παλιό μου οικισμό δεν είχε διασωθεί.

Μέρες πέρασαν, και μετά εβδομάδες. Έγινε εμφανές σε όλους μας ότι ο κόσμος μας, ο κομματιασμένος κόσμος μας, είχε σταθεροποιηθεί και ότι το πεπρωμένο μας ήταν για άλλη μια φορά στα δικά μας χέρια. Ο Αϊον φαινόταν ότι είχε αποχωρήσει, όπως είχε χαθεί και ο Aether που με ενδυνάμωνε. Για πρώτη φορά εδώ και πάρα πολύ καιρό ένοιωθα ευάλωτος ξανά. Για να μην επιτρέψω στο φόβο να ελέγξει τα λογικά μου, πήγα να μιλήσω στον Asphel για να καταστρώσουμε σχέδια καθίδρυσης νέας πατρίδας για όλους μας.

Επτακόσια πενήντα ατελείωτα χρόνια πέρασαν –και σ' όλο αυτό το διάστημα έβλεπα ένα σωρό πράγματα να αλλάζουν. Πολύ γρήγορα μας τελείωσαν τα καυσόξυλα, παρότι τα μάτια μας είχαν ήδη αρχίσει να προσαρμόζονται στο υπερβατικό σκοτάδι. Η πόλη μας, που ονομάστηκε **Pandemonium**, είχε ολοκληρωθεί και σύντομα είχε εξαπλωθεί σε μια μεγάλη πολιτεία. Είδα τους ανθρώπους μας να ευδοκιμούν, να προσαρμόζονται, να εξελίσσονται κόντρα σε όλες τις αντιξοότητες, πάντοτε κάτω από τις οδηγίες των **Shedim Lords** μας.

Η εξέλιξή μας περιλάμβανε και τα φυσικά μας χαρακτηριστικά –το δέρμα μας έγινε ωχρό απ' το σκοτάδι που μας καταβρόχθιζε και το σκληρό έδαφος, διάσπαρτο από συντρίμια που έκοβαν σαν ξυράφια, μετέτρεψε τα πόδια μας σε αρπαχτικά νύχια. Τα χέρια μας απέκτησαν κι αυτά κομψά νύχια, σα να έλεγαν ότι κανένας από τη φυλή μας δεν θα βρισκόταν χωρίς όπλα ποτέ ξανά. Αυτά τα σημάδια ήταν για μένα κάποτε δύσκολο να τα αποδεχτώ, αλλά αν ήταν απαραίτητα για την επιβίωσή μας –και ήταν- τότε δεν είχαμε άλλη λύση από να κουβαλάμε αυτό το φορτίο. Για εμάς συμβόλιζαν το τίμημα της προσπάθειας ειρήνης που επιχείρησε ο Israphel, αυτήν που η Ariel είχε την ανοησία να υποστηρίξει.

Στη διάρκεια αυτής της περιόδου είδα ακόμα τον Phalaris να γερνάει και να πεθαίνει, όπως και τα παιδιά του και τα παιδιά των παιδιών του. Έτσι είναι η ζωή ενός Daeva.

Η Άβυσσος

Μια μέρα κάτι περίεργο συνέβη. Τα θραύσματα του μεγάλου πύργου που είχαν βυθιστεί στην μαλακή μας γη άρχισαν να εκπέμπουν φως ξανά, ελκύνοντας στη συνέχεια το ένα το άλλο έξω από το χώμα και ψηλά στον αέρα γύρω μας. Ο Asphel διέταξε τους **Archons**, τους ισχυρότερους από τους Daeva μας, στις τάξεις των οποίων ανήκα κι εγώ, να το διερευνήσουν.

Ξεκινήσαμε αμέσως και βρήκαμε κάποιου είδους πύλη που μας οδήγησε σε έναν κόσμο κάπου μεταξύ της Asmodea και του κάτω μισού της Atreia, όπου στήλες βράχων επέπλεαν στον αέρα. Ήταν ένας κόσμος όπου ο Aether στον οποίο βασιζόμαστε για τις δυνάμεις μου υπήρχε σε αφθονία, κι ένοιωσα ανείπωτη ανακούφιση ανακαλύπτοντας ότι οι ικανότητες μου ήταν ακόμη άθικτες. Επέστρεψα στο Pandemonium και ενημέρωσα τους Shedim Lords για όσα είχαμε δει. Ο Asphel διέταξε στη στιγμή τους υπόλοιπους Archons να φυλάνε αυτήν την

πύλη και, όταν τον ρώτησα γιατί, αυτός δεν απάντησε. Αντ' αυτού ατένισε προς τον ουρανό, προς το μέρος της κάτω Atreia.

Δύο μέρες αργότερα, ενώ σχεδιάζαμε δεύτερη εξόρμηση μέσα από την πύλη, παρατηρήσαμε ότι οι σκοποί μας που ήταν τοποθετημένοι στο **Morheim** δεν είχαν αναφέρει την κατάστασή τους. Ο **Zikel**, ένας από τους Shedim Lords μας και θεός της Καταστροφής, πήρε τους υπόλοιπους Archons, μαζί κι εμένα, για να ερευνήσει το θέμα.

Δεν είχαμε απομακρυνθεί πολύ όταν βρήκαμε μια ομάδα ανδρών, που ισχυρίζονταν ότι προέρχονταν από την κάτω Atreia, να στέκονται σε ετοιμότητα, με τα όπλα τους ξεθήκωτα. Αυτά τα πλάσματα έμοιαζαν με αγγέλους και, παρότι δεν είπαν πολλά, μας επέρριψαν κατηγορίες στη στιγμή. Φαντάσου -να κρίνεσαι για ένα έγκλημα το οποίο εκείνοι, όχι εμείς, είχαν διαπράξει! Δεν ήμασταν εμείς αυτοί που σαν μαλθακοί κρετίνοι καλωσόρισαν τους Dragon Lords μέσα στον Πύργο μας στη διάρκεια πλήρους κλιμακωμένου πολέμου -ήταν εκείνοι!

Η οργή του Zikel ήταν περισσότερο από εμφανής, και έριξε αυτούς τους 'Elyos' στο έδαφος απαιτώντας τους να καταραστούν τον **Nezakan**, έναν από τους Empyrean Lords που ήταν τόσο αδύναμος ώστε να ζητήσει ειρήνη με τους Balaur. Ο χρόνος, τους είπε κατάφραστα ο Zikel, είχε αποδείξει ποια πλευρά είχε άδικο. Θα παραδέχονταν τούτοι οι Elyos το σφάλμα των Αρχόντων τους, καταδικάζοντας τους για την αμυαλιά τους;

Ο αρχηγός τους, κάποιος ονόματι **Deltras**, αρνήθηκε. Με την περηφάνια που τώρα πια ξέρουμε πως είναι ο σπίλος των Elyos, ψευδευλαβικά αποποιήθηκε να κατηγορήσει τους δικούς του Αρχόντες και καταράστηκε τον Zikel αντ' αυτών. Ξίφη τραβήχτηκαν και επιτεθήκαμε, κομματιάζοντας τους όπως αξίζει στους δειλούς. Κι όμως, κάποιος από αυτούς το έσκασαν -οι περισσότεροι διέφυγαν προς την μητρόπολη μας όπου μέσα στο θυμό τους έσφαζαν τις γυναίκες και τα παιδιά μας, πριν προλάβουμε να τους αποτειλώσουμε. Δύο απέδρασαν πίσω στην περιοχή τους, ματωμένοι αλλά όχι κατατροπωμένοι. Όχι ακόμα.

Ένας Νέος Εχθρός, Ένας Παλιός Εχθρός

Επιστρέψαμε στο Pandemonium εκείνη τη μέρα και αμέσως αρχίσαμε να συγκεντρώνουμε τις δυνάμεις μας για τον πόλεμο εναντίον αυτών των Elyos. Την επόμενη κιόλας ημέρα συναντηθήκαμε στη μάχη ξανά κι έτσι ξεκίνησε ευρείας κλίμακας πόλεμος μεταξύ των ανθρώπων μας. Σύντομα, μία ακόμη δοκιμασία θα εμφανιζόταν καθώς οι Balaur, μετά από τον πολυετή εξορισμό τους μέσα στην Άβυσσο, θα έβρισκαν διέξοδο από την φυλακή τους. Η δίψα τους για αίμα ήταν εξίσου ακατάσβεστη όπως και πριν και, με τους παλιούς τους συμμάχους στο πλευρό τους ξανά, η δύναμή τους δεν θα μπορούσε να υποτιμηθεί.

Τώρα ωστόσο, είχαμε ανακαλύψει κάτι που έδινε στην αποστολή μας μια αληθινή αίσθηση κατεπείγοντος. Με κάθε του ανάσα ο πλανήτης μας αιμορραγούσε Aether έξω από την ατμόσφαιρά μας. Ξοδέψαμε πολλούς μήνες ψάχνοντας για την αιτία αυτής της αιμορραγίας, ψάχνοντας παντού μέσα στην Άβυσσο, και στην Asmodae, ενώ βρισκόταν ακριβώς μπροστά μας.

Είναι οι **δύο πύργοι**. Μία πανίσχυρη αντήχηση υφίσταται ακόμα ανάμεσά τους, δονούμενη αόρατα μεταξύ των δύο μισών του αποκομμένου κόσμου μας. Σαν να στέλνουν θρήνους στη μνήμη του χαμένου Πύργου της Αιωνιότητας ο ένας προς τον άλλον μέσω του κενού, και είναι αυτός ο αντίλαλος που είχε δημιουργήσει την Άβυσσο.

Η **Άβυσσος** απορροφάει τον Aether, στραγγίζοντας τον σαν νερό που ρέει σε μια σχισμάδα βράχου. Τώρα ο Aether απλώνεται όλο και πιο αραιός με κάθε μέρα που περνάει και σύντομα θα αρχίσει να επηρεάζει τους Daeva μας και τον πλανήτη μας. Η Atreia συγκρατιέται ακόμα σε ένα κομμάτι από τους Αιθερικούς δεσμούς που η Siel και ο Israphel δημιούργησαν όταν στράγγισαν τα δικά τους αιθερικά κορμιά, μία διαδικασία που ουσιαστικά έδωσε τέλος στις ίδιες τους τις ζωές. Σύντομα η Άβυσσος θα αρχίσει να αποδυναμώνει αυτούς τους δεσμούς και, αν σπάσουν, η ατμόσφαιρά μας θα καταρρεύσει και όλοι όσοι βρίσκονται πάνω σε αυτόν τον πλανήτη θα αφανιστούν.

Μόνο μία βιώσιμη προσέγγιση απομένει. Η αντήχηση δεν μπορεί να συνεχιστεί αν επιζήσει μόνο ένας κορμός του πύργου. Το μονοπάτι είναι ξεκάθαρο για μας: πρέπει να καταστρέψουμε τον **Tower of Light**. Μόνον έτσι θα σταματήσουμε την αιμορραγία και θα διαφυλάξουμε τις ζωές των Asmodean ανθρώπων από την απειλή της υπεροπτικής τυραννίας των Elyos.

Αυτή τη φορά δεν θα διστάσουμε. Δεν θα μείνουν άεργες οι λεπίδες μας, αλλά ένα βίαιο και ασταμάτητο κύμα καταστροφής θα απαλλάξει οριστικά τα σπίτια μας από τους αλαζόνες και αφελείς που μολύνουν ακόμα τη χώρα μας.

Η μοίρα μας είναι για άλλη μία φορά στα δικά μας χέρια. Αυτή τη φορά, δεν θα αποτύχουμε.

~I.F.~